

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem v právní věci

žalobce: Y. K., státní příslušnost Ukrajina
bytem K Z. 5/1, S. o., S., U.
v ČR bytem V. 2498/122, O.

zast. advokátkou Mgr. Kateřinou Lukáčovou
sídlem Reální 172/2, 702 00 Ostrava

proti

žalované: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 2. 2020, č. j. CPR-42713-2/ČJ-2019-930310-V230,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Shora specifikovaným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen správní orgán I. stupně) ze dne 16. 10. 2019 č.j. KRPB-115151-29/ČJ-2019-060022-SV. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně bylo žalobci dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 9 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie byla stanovena na 2 roky.

II. Žaloba

2. Žalobce především namítal, že rozhodnutí žalovaného je v rozporu s ustanovením § 2 odst. 1 a 4, § 3 a § 50 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Žalobce uvedl, že dne 16. 5. 2019 ve 22:15 byl kontrolován hlídkou v prostoru ubytovny JK. Žalobce předložil správnímu orgánu cestovní doklad č. x s platností do 15. 1. 2028. Správní orgán I. stupně zjistil, že bylo vydáno správní rozhodnutí č.j. KRPM-97083-22/ČJ-2018-140022-SV, kterým byl žalobce vyhoštěn na dobu tří měsíců. Žalobce se však bránil všemi dostupnými řádnými i mimořádnými opravnými prostředky a vyčkával na výsledek řízení. Proto mu nemůže být kladeno za vinu, že neopustil území ČR. Opuštěním území ČR by žalobci v průběhu správních řízení vznikla nenahraditelná újma, a to v důsledku vyhoštění z území ČR. Žalobce již v odvolání uvedl, že nesouhlasí s tím, aby byl zařazen do Evidence nežádoucích osob (ENO) již od 5. 2. 2019 do 7. 8. 2019, neboť v této době stále probíhalo správní řízení a řízení o podané správní žalobě u Krajského soudu v Ostravě a následně u Nejvyššího správního soudu řízení o kasační stížnosti, které mohlo rozhodnutí správního orgánu změnit nebo zrušit. Žalobce k tomu uvedl, že vyhoštění by mělo být uděleno cizinci, který neoprávněně vstoupil či pobýval na území ČR, přičemž žalobce na území ČR nepobýval neoprávněně, a tudíž nemohl ČR způsobit žádnou škodu. Správním orgánem I. stupně pak bylo uloženo správní vyhoštění s délkou trvání 2 roků, což je pro něj, který má zájem setrvat na území ČR nepřiměřeně dlouhá doba, neboť je postihován za to, že setrval na území ČR po celou dobu vedených řádných a mimořádných opravných prostředků, které mohl k uplatnění svého práva využít. Žalovaný pak pominul tvrzení žalobce, že na Ukrajině je nedostatek takových pracovních příležitostí, které by mu zajistily důstojné a bezproblémové živobytí. Na území ČR pak důvodně očekává lepší životní podmínky, pracovní podmínky a celkovou seberealizaci. Na území ČR i navázal několik přátelských vztahů, plánuje si zde zařídit stále bydlení. Z těchto důvodů také v budoucnu plánuje zařídit si řádné a platné pracovní povolení, které by jej opravňovalo k pobytu, což však může učinit až po skončení správních a soudních řízení. Žalobce tedy závěrem zdůraznil, že neměl být postihován správním vyhoštěním v délce 2 let z důvodu toho, že pobývá na území ČR neoprávněně kvůli předchozímu

správnímu vyhoštění, neboť v době dalšího správního řízení nebylo řízení o mimořádném opravném prostředku stále ukončeno.

III. Vyjádření žalované

3. Žalovaná ve svém vyjádření zejména odkázala na své rozhodnutí a navrhla zamítnutí žaloby.

IV. Posouzení věci krajským soudem

4. Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v mezích uplatněných žalobních bodů, ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (ex offio), a vycházejí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného správního orgánu, dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

5. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo mařil-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí.* Podle § 119 a odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na tři roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.*

6. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující pro posouzení věci podstatné skutečnosti. Rozhodnutím Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje ze dne 9. 8. 2018, č.j. KRPM-97083-22/ČJ-2018-140022-SV bylo žalobci uloženo správní vyhoštění s délkou trvání 3 měsíců, neboť tento vykonával závislou práci bez povolení, čímž naplnil skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. Lhůta k vycestování byla přitom stanovena do 15 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Jeho odvolání proti tomuto rozhodnutí bylo rozhodnutím žalované ze dne 5. 2. 2019, č.j. CPR-29261/ČJ-2018-930310-V243 zamítnuto. Rozhodnutí žalované pak nabylo právní moci dne 5. 2. 2019. Rozhodnutí žalované bylo napadené u Krajského soudu v Ostravě, přičemž rozsudkem ze dne 29. 4. 2019, č. j. 19 A 6/2019-16 byla žaloba zamítnuta. Tento rozsudek nabyl právní moci dne 29. 4. 2019. Proti tomuto rozsudku podal žalobce dne 18. 6. 2018 kasační stížnost a požádal o přiznání odkladného účinku. Rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2019, č.j. 8 Azs 147/2019-22 byl návrh žalobce na přiznání

dokladného účinku kasační stížnosti zamítnut. Žalobce pak byl kontrolován dne 16. 5. 2019.

7. Soud k věci uvádí, že lhůta k vycestování v rozhodnutí Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje ze dne 9. 8. 2018, č.j. KRPM-97083-22/ČJ-2018-140022-SV byla stanovena na 15 dnů od právní moci rozhodnutí. Právní moc rozhodnutí nastala 5. 2. 2019. Počátek lhůty pro vycestování je tak dán právní mocí rozhodnutí o správním vyhoštění, na kterou má vliv mimo jiné i to, zda účastník podal proti rozhodnutí odvolání. Jde-li o podání žaloby a s tím spojený odklad vykonatelnost rozhodnutí o správním vyhoštění dle § 172 odst. zákona o pobytu cizinců, tak k tomu soud uvádí, že z ustanovení § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že *žaloba proti rozhodnutí o vyhoštění cizince má odkladný účinek na vykonatelnost rozhodnutí; to neplatí, pokud byl cizinec vyhoštěn z důvodu ohrožení bezpečnosti státu*. Podáním této žaloby se tedy neodkládají veškeré právní účinky rozhodnutí, jak je tomu v případě přiznání odkladného účinku žalobě soudem podle § 73 s. ř. s., ale pouze vykonatelnost, tedy vynutitelnost rozhodnutí o správním vyhoštění (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 106/2010 - 83). Podání žaloby ve správním soudnictví nezpůsobilo stavění lhůty pro vycestování z území, ale znamenalo pouze zákaz exekucí proveditelnosti rozhodnutí o vyhoštění. Pobýval-li žalobce na území členských států Evropské unie po dobu řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného i po uplynutí lhůty k dobrovolnému vycestování, nemohla být proti němu žádná sankce související s nuceným výkonem rozhodnutí o vyhoštění použita, neboť vykonatelnost rozhodnutí o vyhoštění byla ze zákona odložena. Lhůta k vycestování, která je navázána na právní moc rozhodnutí o správním vyhoštění, tak může uplynout během soudního řízení, nicméně rozhodnutí o správním vyhoštění nelze vykonat do pravomocného skončení soudního řízení. Poté, co bylo řízení o žalobě před Krajským soudem v Ostravě skončeno (rozsudek nabyt právní moci dne 29. 4. 2019) ocitl se žalobce na území bez oprávnění k pobytu a byl nucen neprodleně vycestovat. Ostatně rizika těchto nepříjemných, až svízelných důsledků si musel být vědom již při podání žaloby a navíc již při podání žaloby byl zastoupen právní zástupkyní. S ohledem na zákonem stanovenou maximální šedesátidenní lhůtu k projednání a rozhodnutí ve věcech žalob proti rozhodnutí o správním vyhoštění (§ 172 odst. 7 zákona o pobytu cizinců) žalobce mohl předpokládat, v jakém časovém horizontu soud pravděpodobně o žalobě rozhodne. Mohl si tedy v této době obstarat potřebné záležitosti spojené s vycestováním pro případ, že by jeho žaloba úspěšná nebyla. Stejně tak mohl žalobce ve lhůtě stanovené žalovaným z území vycestovat a v případě úspěšnosti podané žaloby se na území opět vrátit, byť si je soud vědom nemalých obtíží spojených s takovýmto postupem (k tomu srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 7. 2019, č.j. 2 Azs 181/2019-30 a ze dne 10. 4. 2013, č.j. 1 As 7/2013-35). S podáním kasační stížnosti zákon již totiž nespojuje automatické přiznání odkladného účinku, a jak plyne i z výše uvedeného, tak ani Nejvyšší správní soud žádosti žalobce o přiznání odkladného účinku nevyhověl. Nelze proto argumentovat, že žalobce mohl na území ČR setrvat i po skončení soudního řízení po dobu řízení o kasační stížnosti. Takový výklad by totiž znamenal, že by kasační stížnosti měla automaticky odkladný účinek, ačkoliv tak zákon nestanoví.

8. Soud k věci dále uvádí, že podle závěrů vyslovených v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2017, č. j. 1 Azs 199/2017 - 27, či ze dne 29. 11. 2017, č. j. 5 Azs 3/2017 - 29, se rozhodnutí o správním vyhoštění vydá tehdy, jestliže nastane některá ze

skutkových okolností předvídaných v § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Správní orgány proto nemají možnost uvážit o tom, zda správní vyhoštění uloží, ale pokud jsou splněny zákonem stanovené podmínky, rozhodnutí o správním vyhoštění musí vydat. V posuzovaném případě tedy žalobce po skončení soudního řízení pobýval na území bez oprávnění k pobytu a stejně tak již nerespektoval předchozí rozhodnutí o správním vyhoštění. Výjimku z výše nastíněného pravidla o uložení správního vyhoštění představuje situace, kdy by správní vyhoštění představovalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010 - 74, ze dne 12. 10. 2016, č. j. 3 Azs 139/2016 - 46, ze dne 10. 2. 2017, č. j. 4 Azs 8/2017 - 21, či ze dne 28. 6. 2017, č. j. 2 Azs 120/2017 - 19). Nicméně žádnou takovou skutečnost i vzhledem k relativně krátkému pobytu žalobce na území ČR soud neshledal. Žalobce na Ukrajině studoval a má tam rodiče. V ČR chtěl pobývat především proto, aby zajistil obživu rodině na Ukrajině. V rámci správního řízení neuvedl, že by na území ČR nebo Evropské unie měl nějakou osobu, vůči které by jeho případné vyhoštění bylo nepřiměřeným zásahem do soukromého nebo rodinného života, ani zde nežije žádná osoba, jež by byla odkázána na jeho péči, případně, vůči níž by měl vyživovací povinnost. K ČR nebo jinému státu Evropské unie nemá ani žádné společenské, kulturní nebo jiné vazby. Žalobce ani nepřiměřený zásah do práva na rodinný a soukromý život netvrdil a obecná žalobní námitka, že si zde vytvořil některá přátelství, nemůže bez dalšího osvědčit, že správní vyhoštění nepřiměřeně zasáhne do jeho práva na rodinný a soukromý život. Jak již soud uvedl výše, tak „[s]právní vyhoštění je svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale toliko správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 Azs 125/2004 - 54, publ. pod č. 864/2006 Sb. NSS, či obdobně též rozsudky ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005 - 52, publ. pod č. 1164/2007 Sb. NSS, ze dne 27. 1. 2016, č. j. 6 Azs 249/2015 - 32, či ze dne 30. 9. 2016, č. j. 2 Azs 162/2016 - 22). Obdobně též Evropský soud pro lidská práva se v rozsudku velkého senátu ze dne 5. 10. 2000 ve věci *Maaouia proti Francii*, stížnost č. 39652/98 (dostupný na <http://hudoc.echr.coe.int/>) vyslovil tak, že přijetím čl. 1 Protokolu č. 7 Úmluvy, který obsahuje specifické záruky týkající se řízení o vyhoštění cizinců, daly státy jasně najevo svou vůli nezahrnovat tato řízení do pole působnosti čl. 6 odst. 1 Úmluvy, a tudíž že rozhodnutí týkající se vstupu, pobytu a vyhoštění cizinců nedávají vzniknout sporu o občanská práva nebo závazky stěžovatele, ani v nich nejde o oprávněnost trestního obvinění proti němu ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy. Pro uložení správního vyhoštění tudíž není podstatné, zda se cizinec daného jednání dopustil zaviněně, či nikoli (již zmiňovaný rozsudek č. j. 5 Azs 125/2004 - 54, či rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 10. 2016, č. j. 3 Azs 138/2016 - 41, ze dne 11. 11. 2015, č. j. 3 Azs 67/2015 - 43, či ze dne 30. 8. 2016, č. j. 8 Azs 108/2016 - 45). Rovněž je třeba připomenout, že konstrukce § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 a 2 zákona o pobytu cizinců nedává správnímu orgánu na výběr, jaký právní následek při splnění dispozice právní normy zvolí, správnímu orgánu tedy nenáleží diskreční oprávnění. Vzhledem k tomu, že neoprávněný pobyt žalobce na území České republiky nemohl být postižen jinak než uložením správního vyhoštění, nelze na něj nahlížet jako na nepřiměřený právní následek či dokonce na vybočení správního orgánu z mantinelů správního uvážení (srov. již zmiňované rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Azs 138/2016 - 41 a č. j. 3 Azs 67/2015 - 43). Skutečnost, že žalobce je zdravou osobou v produktivním věku s dospělou osobností a má zájem o výkon práce na území ČR nelze v rámci řízení o správním vyhoštění zohlednit.

Chtěl-li žalobce na území pracovat, pak si měl řádně vyřídit potřebné oprávnění k pobytu. Stejně tak nelze zohlednit, že na Ukrajině je nedostatek pracovních příležitostí a žalobce chce v budoucnu zařídit bydlení pro sebe a svou rodinu na území ČR, neboť jsou zde lepší životní podmínky. A už vůbec nelze dospět k závěru, že by cizinci bylo zaručeno právo na svobodnou volbu povolání či přípravu k němu na území ČR.

9. V rozhodnutí o správním vyhoštění tedy správní orgán podle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoví dvě lhůty (doby): jednak dobu k dobrovolnému vycestování z území a jednak dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území. Podstatou lhůty pro vycestování z území je přimět cizince, aby v určité době dobrovolně opustil území. Délka této lhůty se podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu zpravidla pohybuje v rozmezí 7 až 60 dnů a je stanovena s přihlédnutím k okolnostem řešeného případu. Obdobnou úpravu obsahuje i čl. 7 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES o společných normách a postupech v členských státech při navrácení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „návrátová směrnice“). Smyslem stanovení této lhůty je přimět cizince k samovolnému opuštění území členských států Evropské unie, aniž by k tomu musel být státními orgány donucován. Oproti tomu doba zákazu vstupu na území členských států Evropské unie (tzv. *re-entry ban*) podle § 119 zákona o pobytu cizinců s ohledem na závažnost narušení veřejného pořádku cizincem a skutkové okolnosti konkrétního případu vyjadřuje dobu, po niž je cizinci znemožněn zpětný návrat na území členských států Evropské unie. Doba zákazu vstupu se stanoví i s ohledem na jednání cizince, kterého se v minulosti dopustil a jeho nebezpečnost pro společnost. V souladu s čl. 11 odst. 2 návratové směrnice by délka doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, měla být stanovena po řádném uvážení všech významných okolností jednotlivého případu a v zásadě by neměla překročit pět let. Pětiletá doba zákazu vstupu by mohla být překročena, představuje-li dotčený státní příslušník třetí země vážné ohrožení veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo národní bezpečnosti. Doba zákazu vstupu tak představuje časový úsek, v němž se cizinec nesmí na území členských států Evropské unie vrátit v důsledku uloženého správního opatření. Soud k věci dále uvádí, že i porušení pravidel cizineckého práva spočívající v prvním krátkodobém pobytu na území ČR lze považovat za narušení veřejného zájmu, které může být obecně vzato důvodem k vyhoštění cizince. Za přistoupení dalších mimořádných okolností (skutečností znamenajících vzhledem k dosavadnímu způsobu života cizince – bezproblémové „imigrační a „trestní“ historii – a k rodinným vazbám na území ČR vážný zásah do rodinného a soukromého života cizince) výjimečně nemusí vést k závěru, že by v daném konkrétním případě by vyhoštění představovalo opatření neproporcionální (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.9.2015, č.j. 2 Azs 135/2015-35 nebo ze dne 3 června 2011, č.j. 5 As 39/2011-58). Žalobce považoval dobu zákazu vstupu v délce 2 let za nepřiměřenou. K tomu soud uvádí, že žalobce byl postižen za jednání uvedená v § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců s možností zákazu vstupu až na dobu 5 let a v § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 s možností zákazu vstupu až na dobu 3 let. Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkouvávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „*samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným*

procesním postupem.“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 – 38; příst. na www.nssoud.cz). Doba, na kterou lze stanovit platnost rozhodnutí o správním vyhoštění, byla v zákoně stanovena podle závažnosti jednání cizince. Tam, kde je to vhodné, je připuštěna úvaha omezená požadavkem přiměřenosti důvodu pro správní vyhoštění a důsledků tohoto vyhoštění. Např. je nutno brát do úvahy skutečnost, že cizinec vede skutečný rodinný život na území a se státem, jehož je státním příslušníkem, jej ve skutečnosti nic nespojuje. Respektování rodinného života přitom musí někdy převážet nad požadavkem ochrany veřejného pořádku. V posuzovaném případě tomu tam nebylo, neboť žalobce takovou skutečnosti netvrdil a ani netvrdí. Správní orgán dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území České republiky, stanovil tedy v nižší sazbě rozpětí, přičemž maximální sazba činila 5 let. Jak plyne ze shora uvedeného, tak žalobce se rovněž dopustil souběhu porušení dvou pravidel cizineckého práva, tedy svým jednáním naplnil dvě skutkové okolnosti zakotvené v § 119 odst. 1. Je nutno k tomu i uvést, že je nutno zvážit i ochranu soukromého a rodinného života cizince, která je dotčena uložením správního vyhoštění. Jak je uvedeno výše, tak žádný základní zásah do těchto práv žalobce nenastal. S ohledem na vše výše uvedené soud neshledal nepřiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění.

10. Soud k věci závěrem uvádí, že žádné z práv v Listině uvedených nezakládá nárok cizince na pobyt na území České republiky, takové právo je dáno pouze občanům České republiky (čl. 14 odst. 4 Listiny). *„Je věcí suverénního státu, za jakých (nediskriminujících) podmínek určitou osobu, cizího státního příslušníka, s ohledem na vlastní zájmy, upustí či nepustí na vlastní území a zda shledá, že důvody pro vpuštění této osoby na území přetrvávají i poté, co uběhla doba, po níž byl vstup dané osobě na území státu povolen. Jak již bylo shora uvedeno, subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území České republiky neexistuje. Pouze občanům České republiky je garantováno právo na svobodný vstup na území“* - viz usnesení ze dne 12. 7. 2005, sp. zn. I. ÚS 38/04, obdobně též usnesení ze dne 8. 11. 2006, I. ÚS 394/06, ze dne 13. 5. 2004, sp. zn. IV. ÚS 85/04, nebo ze dne 29. 4. 2004, sp. zn. III. ÚS 99/04, vše dostupné z <http://nalus.usoud.cz>. Soud k tomuto dále odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28.05.2015, č.j. 9 Azs 71/2015-35, ve kterém uvádí: *„Ač se právní úprava zákona o pobytu cizinců může zdát příliš tvrdá, je nutno respektovat, že je právem každého státu regulovat příchod a pobyt cizinců na jeho území a stanovit pro jednotlivé pobytové režimy podmínky, kterým je cizinec povinen se podrobit. Smyslem správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona o pobytu cizinců je snaha zamezit dalšímu pobytu cizince, který na území pobývá bez víza či bez platného povolení k pobytu, ač k tomu není oprávněn. Pro správní vyhoštění je dostačující zjištění o neoprávněnosti pobytu; důvody, které neoprávněný pobyt způsobily, jsou v tomto ohledu irelevantní a jejich nezohlednění nelze interpretovat jako výraz přepjatého formalismu při aplikaci práva (srovnej rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2014, č. j. 2 As 52/2013 – 69, a ze dne 30. 4. 2012, č. j. 4 As 5/2012 – 22).“*

V. Náklady řízení

11. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.r.s., když úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročež nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 23. dubna 2020

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.